

djupt utskuren

Huvud ♀

behövs ca 20 larver som proviant till varje getinglarv. Artens aktivitetsperiod inleds i Nordeuropa i mitten av maj och pågår åtminstone i Finland in i augusti. Troligen kan två generationer förekomma under gynnsamma år.

Blombesök har observerats på strätta *Angelica sylvestris*, björnbär *Rubus* spp., smörblommor *Ranunculus* spp., morot *Daucus carota*, flenört *Scrophularia nodosa* och törklar *Euphorbia* spp. (Edwards & Telfer 2001), liksom på smultron *Fragaria vesca*, brakved *Frangula alnus* och flockblommiga växter (Apiaceae) (Blüthgen 1961). Som boparasiter hos hallongeting har guldsteklarna *Chrysis fasciata*, *C. indigotea* och *C. rutilans* (Chrysididae) påträffats. Finglansstekeln *Melittobia acasta* (Eulophidae) är funnen som parasit, liksom flera arter av brokparasitsteklar (Ichneumonidae).

UTBREDDNING Hallongeting förekommer i södra och mellersta Sverige norrut till Dalarna och Gästrikland,

med en utpostlokal i Jämtland, men arten tycks endast förekomma mycket lokalt i de inre delarna av Götaland. Från Härjedalen och Medelpad finns endast äldre fynd. Arten är väl spridd i södra Finland, norrut till Norra Savolax (Pekkarinen 1988). I Norge förekommer den i den sydöstra delen av landet. I Danmark finns spridda fynd från de södra och östra delarna, dock inga fynd efter 1950-talet. Artens totala utbredningsområde omfattar de boreala och alpina delarna av Europa och Nordafrika, och från Östeuropa sträcker det sig vidare österut till Kaukasus (Gusenleitner 1998).

NAMNGIVNING *Gymnomerus laevipes* (Shuckard, 1837). Originalbeskrivning: *Odynerus laevipes*. Magazine of Natural History (N.S.) 1: 495. Svartvit färgform: *Gymnomerus laevipes scandinavicus* (Saussure, 1856).

Etymologi: laevipes= slätfotad; laevis/levis (lat.) = jämn, slät (hårlös); pes (lat) = fot.

Uttal: [Gymnoméru:s lévipé:s]

SLÄKTE *Pterocheilus* – palpgetingar

STAM	Arthropoda
UNDERSTAM	Hexapoda
ORDNING	Hymenoptera
ÖVERFAMILJ	Vespoidea
FAMILJ	Vespidae
UNDERFAMILJ	Eumeninae
SLÄKTE	

Släktet *Pterocheilus* omfattar getingar som är små och har sparsam kroppsbehairing. Labialpalperna har endast tre segment men är mycket långa. De har långa borstliknande hår som tillsammans bildar en iögonfallande, korgliknande struktur som inte förekommer hos andra nordiska getingar. Vingplåtarna är breda och rundade bakåt. Bona anläggs i sandiga marker, och larverna föds upp på ett foderförråd av småfjärilslarver. Släktet har en holarktisk utbredning och omfattar 80 arter i Palearktis (van der Vecht & Fischer 1972). Det verkliga antalet arter är troligen lägre, eftersom variationen i morfologi och färgformer hos den europeiska arten har lett till att ett antal arter tidigare beskrivits. Gusenleitner (1994) anser

att det finns en enda europeisk art med sju underarter i olika delar av Europa och ytterligare två i Ryssland och Mongoliet. Fördjupade studier av dessa taxa är nödvändiga för att fastställa släktskapsförhållanden och artavgränsningar.

NAMNGIVNING *Pterocheilus* Klug, 1805. Beiträge zur Naturkunde 1: 143.

Etymologi: Pterocheilus = fjäderläpp; pteron (gr.) = vinge, fena, fjäder; cheilos (gr.) = läpp, kant.

LITTERATUR Blüthgen (1961), Gusenleitner (1994), Haeseler (1975, 1980), Jansson (1922), Peeters m.fl. (2004), Pekkarinen (1988), van der Vecht & Fischer (1972).

Sandgeting *Pterocheilus phaleratus*
(hona t.v. och hane t.h.).

